

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Nye digte (1841)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heiberg_bind03-shoot-idm140684021422960.pdf (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter



ENGELLEN

Nei, vi er Protestanter.
Du, som om Naturen sjunger
Med begeistret Røst, og troer
At forstaae dens tusind Tunger
Som et eneste Guds Ord, 23
Klares lad dit Sind, dit Øie,
See den Stræben i hvert Blad
Imod Korset sig at bøie,
Sole sig i Naadens Bad.
Hvorfor plante Kors i Skoven?
Er ei Korset overalt,
Her paa Jorden og foroven,
I hver levende Gestalt?
See det, som sig bør en Sanger,
I din stille Tankes Læ;
Neppe du da meer forlanger
Her at skue det af Træ.
Du, som fører Ord paa Læben,
Veed du ei om Det Besked,
Hvorom i sin tause Stræben
Ubevidst Naturen veed?
Troer du ei, den dunkelt mærker,
Fra den Tid, da Christus her
Gjorde sine Underværker,
Har den faaet et større Værd?
Troer du ei, den dunkelt længes
Efter den Forløsningsstund,
Da, naar Alt for Thronen trænges,
Ogsaa den af Herrens Mund
Høre skal det Ord, som lyder:
"Gjør min Villie! følg mit Bud!
"Jeg din tunge Lænke bryder,
"Løser dig af Fængslet ud." -
Digter! see med Digter-Øie,
Og med Digter-Øre hør,
Og Naturen vil sig bøie
Mod dit Blik, med kastet Slør,
Den vil klinge for dit Øre, 24
Med Sordinen taget bort,
Og et Spil dig lade høre,
I hvis Klang du kjender vort.
See dig om! Naturen sørger
I sin Ro, sin Eensomhed:
Aabnes Blomsten, dig den spørger,
Om du ei dens Frelse veed;
Aftenrøden, naar den skriver
Sit Godnat i Skyers Lag,
Spørger, om ei snart den bliver
Forbud for en salig Dag.
Sine halvt forstaaede Tanker,
Dunkel Smerte, dunkel Lyst
Vil Naturen for et Bryst
Skrifte, hvori Hjertet banker;
Sine hemmeligste Skatte
Den med Uskyld peger paa;
Kunde Mennesket kun fatte!
Kunde Mennesket forstaae!
O! da hørte han i Løvet
Og paa Lufts og Bølgers Vei
Kun en Stemme, som bedrøvet
Klager, at den høres ei.
Hør den, Digter! lyt derefter!
Det er dig, den taler til,
For at du de dunkle Kræfter

Klare skal ved Strængespil.
Al Naturen dine Blikke
Søger og din Kjærlighed;
Elsker du din Broder ikke,
O saa fly Naturen med!
25